

Forfatter: Udrag fra Moster Maria

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 82.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366556048/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

mig hin forunderlige Lidenskab at kjende i hele sin Frygtelighed og haabløse Smerte.»

«Hvad siger De – udbrød Maria, og hendes blege Kinder oplevedes, hendes Blik hævede sig som forklaret og saligt – saaledes udmaler De selv en ulykkelig Tildragelse, og forvandler det til en frygtelig Brøde, som deres samvittighedsfulde Sjæl ingen Deel har!»

«Søg ikke at undskyld, hvad jeg aldrig vil kunne tilgive mig selv – vedblev han. – At staae brødefri for deres Øine, kan og vil jeg nu ikke, og at De skulde kunne dele den Følelse, som har gjort mig det til en timodstaaelig Trang at aabenbare mig for Dem, det er en Lyksalighed, som jeg aldrig tor haabe. Deres Medlidenhed er det Høieste, hvad mit ulykkelige Hjerter nu attraaer, og kan jeg forlade Dem med det Haab, at der dog er een Sjæl i Verden, som vil bede medynksfuld for mig i min Dødsstund, saa har jeg intet Mere at fordre af denne Verdens Lyksalighed og Glæde.»

Indærlig rørt greb Maria hans Haand og saae paa ham med et kjærligt, taarefyldt Blik. «Lad disse Taarer sige dem, hvad jeg nu ikke har Ord til» – sagde hun, og han sank, som overvældet af Salighed, til hendes Fod, og gjentog den meest glødende og heftige Kjærlighedstilstaelse.

Da erindrede Maria sig Sosterens høitidelige Advarsel, kun i tre Dage at opsætte sit Svar. Erindringen om hendes Moders sidste Ord foer ogsaa varslende igjennem hendes Sjæl.

«De har overrasket mig Hr. Hind – sagde hun ængstelig – forlad mig i dette Øieblik, om tre Dage skal jeg sige Dem min Beslutning.»

«Hvorledes – foer Hr. Hind op og blegnede – det var ikke Maria, som talde, det var en fremmed, fjendtlig Stemme, som lød igjennem deres Læber; den klang mig som en Dødningsrøst, der forkyndte mig min Undergang, om tre Dage maa De være min, eller aldrig.»

«De er mig uforklarlig – sagde Maria – og denne besynderlige Tilforfærd mig. Troer De, at hvad jeg nu føler for Dem ikke engang vil have tre Dages Varighed, hvorledes skulde disse Følelser da kunne skjænke Dem et heelt Livs Lyksalighed? Hvad jeg ikke endnu har utalt, det veed De nu jo dog; hvor kan nogle Dages Opsættelse da være Dem saa vigtig? især naar jeg siger Dem, at det ikke er for min Skyld, thi med mig selv er jeg enig og bestemt; men Familieforhold tvinge mig –»

«Til at dræbe mig – afbrød hende den selsomme Beiler – inden tre